

La construcció d'un president

MARC VILA

Les eleccions a la presidència del FC Barcelona es presenten com la darrera revàlida de Josep Lluís Núñez al capdavant del club. Però, qui és aquest constructor de 66 anys que en porta gairebé més de vint comandant el club més important del país?

Polèmic, paternalista, hieràtic..., molts són els adjectius amb què podríem qualificar qui ha estat president del FC Barcelona durant més de dues dècades. Una persona que va treballar molts anys braç a braç amb Josep Lluís Núñez el va definir d'aquesta manera: "és molt difícil enfadar-se amb ell perquè no t'aixeca mai la veu, no sembla autoritari mai, però va prenent decisions sense consultar-te, dient mitges veritats". Josep Lluís Núñez Clemente, soci número 13.510 del Barça, va néixer el 7 de gener de 1931 a Baracaldo, Biscaia. De pare carrabiner de duanes, va arribar a Catalunya procedent d'Euskadi als sis mesos de vida per viure a Portbou (Alt Empordà). Va començar a treballar als catorze anys i ara, a seixanta-sis, posseeix un consorci de més de dues-centes empreses que apareixen i desapareixen després de rebre adjudicacions d'obres amb una velocitat sorprenent i que dirigeix des de les seues oficines del carrer d'Urgell de Barcelona.

Al jove Josep Lluís Núñez li agradava el futbol amb bogeria. Va començar als anys cinquanta, quan estudiava al Centre Montserrat de Barcelona, a jugar en l'Hostafrancs i poc després va passar al Fort Pienc. El que és ara candidat a la presidència del FC Barcelona jugava de davanter, sense clàusula de rescissió, però acreditant deu gols per temporada, i exhibia la seua rapidesa i el seu olfacte de gol en el camp de futbol situat entre els carrers de Marina i d'Aragó. A vint anys va deixar la pràctica de l'esport i va encaminar els seus passos cap a la comptabilitat. El 1952 ja treballava al departament d'intervenció de la Federació de Mutualitats Laborals. Les coses anaven bé, si més no, per a Josep Lluís Núñez, que als vint-i-dos anys es va fer agent d'assegurances, activitat que va exercir fins que es casà amb Maria Lluïsa Navarro i Obón. Aquest fet va passar el 26 de setembre de 1956 i va marcar un abans i un després en la vida de Núñez. L'entrada en la família Navarro, propietària de l'empresa Construcciones Navarro, per a la qual va començar a treballar com a comptable, li va assegurar un lloc de treball amb possibilitats de promoció imminents.

El patriarca Francesc Navarro portava les obres de la constructora i Josep Lluís, l'administració, ajudat per la seua dona, que ja desenvolupava aquesta feina abans de casar-se. Ràpidament, Construcciones Navarro va passar a dir-se Navarro i Núñez a finals dels cinquanta, Navanu el 1960, Construcciones Navarro un any després i Construcciones Navarro y Núñez, SA, de nou el 1962. El jove comptable va començar aleshores a traure tot l'instint financer que portava dintre i va fer fortuna a la Barcelona de l'especulació urbanística i de l'alcalde Porcioles. El 1966 va decidir, d'acord amb la seua esposa i dos dels seus germans, dissoldre la societat amb el seu sogre i repartir-se l'actiu existent. Poc després va constituir l'empresa que és el símbol del seu imperi econòmic: la constructora i immobiliària Núñez i Navarro.

Com un autèntic *self made man*,

va forjar la seua llegenda en els tortuosos –per a uns– i brillants –per a altres–, anys seixanta. Entre SEAT 600 i vacances a Benidorm, el constructor va descobrir que un dia del 1967, el Ministerio de la Vivienda franquista va començar a promoure els habitatges de renda lliure en comptes dels de protecció oficial. En aquell moment va ser quan Núñez va desplegar una important enginyeria mercantil: en dues setmanes va acudir al notari una desena de vegades per inscriure altres tantes societats, constructors d'habitatges de renda lliure. En aquestes societats es reparteix amb la seua dona els càrrecs de president, administrador i secretari. I això només va ser el començament d'una teranyina empresarial que arriba fins als nostres dies. El grup Núñez i Navarro va arribar a tenir més de cent societats filials, moltes de les quals només van ser creades per aprofitar una concessió urbanística o per construir un edifici.

Núñez va fer fortuna a la Barcelona de l'especulació urbanística dels anys 60. El seu patrimoni avui dia és incalculable.

Els mètodes del futur president del FC Barcelona eren molt coneguts pel públic en general. La seua idea d'imposar xamfrans a totes les seves construccions va estar a punt d'enderrocar la casa de Golferichs, a més de fer-li guanyar-se el sobrenom del "Napoleó del xamfrà". L'edifici es va salvar gràcies a la reacció popular que es va generar quan el públic va conèixer les intencions del constructor.

Però en totes les històries de grans homes fets a ells mateixos, que els telefilms nord-americans

ens han mostrant en sèries com *Hombre rico, hombre pobre*, o a novel·les mítiques com *El roig i el negre* de Stendhal, hi ha moments foscos. El 10 de setembre de 1976, Josep Lluís Núñez va ser condemnat pel desaparegut Juzgado Especial de Delitos Monetarios com "autor penalment responsable d'un delictes consumat de contraban monetari de 6 milions de pessetes". Segons es va demostrar, Núñez va mantenir relacions comercials no massa clares amb una tal Maria Luisa Guerra, que, segons la sentència del jutjat, va treure de l'estat espanyol 4.478 milions de pesetes. El "minilehendakari de Baracaldo" com el va batejar el periodista José María García fa anys, va pagar una multa d'1.800.000 pesetes de l'època.

Neix el mite del 'president'. Al 1978 va decidir presentar-se a les eleccions a la presidència del FC Barcelona, després d'un passat

perico no aclarit mai del tot. El nou repte d'aquest constructor era aconseguir la presidència del club esportiu més important de Catalunya com si es tractés de comprar una empresa, això sí, després de passar per unes eleccions gens fàcils per a ell, un desconegut per al barcelonisme. Els enemics van ser diversos, com Ferran Ariño, home de Banca Catalana i proper a Jordi Pujol. Núñez es va presentar a la campanya electoral amb la idea de derrotar "el clan holandès". El futur president va pronunciar

Els primers fitxatges de Josep Lluís Núñez l'any 19

aquesta frase en plena campanya electoral referint-se a l'entrenador holandès Rinuus Michel, que havia reclamat els interessos dels deu dies que s'havia retardat el club a pagar la nòmina als jugadors del primer equip. Johan Cruyff, compatriota de l'entrenador, però que no estava en el punt de mira de Núñez, va criticar durament el candidat Arino. L'ex-soci de Cruyff Michel Basilevitch va fer fa un any unes declaracions a COM Ràdio aclarint per què Cruyff va donar suport a Núñez: "Ens va oferir 500.000 dòlars per avalar la seua candidatura. A Johan li va semblar poc i finalment ens va pagar un milió de dòlars. Ens ho va abonar religiosament mitjançant una compra-venda d'un pis al passeig de Gràcia." Siga com siga, Johan Cruyff va abandonar el club la següent temporada.

Enfront del constructor es trobaven dos candidats: l'esmentat Arino, de professió farmacèutic, i Nicolau Casaus, una mena de patrici català condemnat a mort després de la guerra i proper a l'Opus Dei. En la campanya, Núñez no va escatimar diners i es va rodejar d'as-

han Cruyff i el seu *dream team*. A partir d'aquests anys Núñez es va enfilir fins les primeres posicions de les llistes de milionaris de Catalunya i l'imperi personal del president no ha deixat d'augmentar any rere any. La carrera ascendent va portar el "president" fins a una vocalia en l'Asociación Nacional de Promotores Constructores de Edificios del 1980 al 1990, fins la vicepresidència de l'Associació de Promotores Constructores de Barcelona, fins el consell assessor de la Cambra de Comerç, fins la dissolta assemblea del COOB 92, fins el Grup Futbol 2000 de la FIFA i també li va proporcionar diversos càrrecs en la Federació Espanyola de Futbol i en la Lliga de Futbol Professional.

Fitxatges, destitucions, dimissions. Una vegada al comandament de la nau blau-grana, va començar a fitxar... però no els entrenadors i jugadors promesos, sinó els rivals en les urnes. El primer a incorporar-se a la seua junta directiva va ser Nicolau Casaus, com a vice-president. El segon va ser Albert Parera, propietari d'una

guanyar des de la primera temporada. Els canvis d'entrenador i de jugadors van ser constants fins i tot el primer any, quan va contractar l'entrenador francès Lucien Müller i va negociar personalment, fet que sempre ha estat una constant en els seus gairebé vint anys com a president, la incorporació del jugador austríac Krankl. Atès el poc rendiment de l'equip, Müller va passar a millor vida esportiva i el va substituir Joaquim Rifé, amb qui es va aconseguir la Recopa d'Europa a Basilea davant del Fortuna de Düsseldorf. Però el ball d'entrenadors va fer oblidar els triomfs esportius. En els primers anys de mandat de Núñez van passar per l'equip Lucien Müller, Joaquim Rifé, Helenio Herrera, Kubala, Udo Lattek, César Luis Menotti i Terry Venables fins la temporada 1984/85. És a dir, en set temporades, set entrenadors. Tres anys després el "Motí de l'Hesperia" va marcar una fita importantíssima en el club i en el futbol europeu. El 28 d'abril del 1988 la plantilla del FC Barcelona i el seu entrenador Luis Aragonés van fer pública una nota informativa en què demanaven la dimissió de Núñez i afirmaven que se sentien "enganyats i humiliats" per l'actuació del president davant el conflicte amb Hisenda i els contractes d'imatge del cas Schuster. El president va prendre bona nota del que li passà i va deixar de banda el to paternalista amb què tractava els jugadors i la seua presència constant als vestidors.

L'oposició va aprofitar la maror al club i va "fabricar" un candidat per a l'any següent que hi havia eleccions. Sixte Cambra volia aglutinar el descontentament del barcelonisme i aprofitar els rumors de batalla campal que circulaven per can Barça. Anys després Núñez va parlar clar sobre aquesta rebel·lió dels jugadors: "vaig tenir una decepció molt gran; per qüestió dels diners, uns jugadors que havia cuidat molt es van posar d'acord i van fer aquella assemblea. A partir d'aquell temps, em vaig apartar una mica de conviure tan personalment amb ells, però és curiós que tots els qui van ser allà, de forma individualitzada, sempre m'han dit

El FC Barcelona abans i després de Núñez

1899-1977	DADES	1977-1997	1899-1977	TÍTOLS	1977-1997
77.095	Socis	103.049	30	Futbol	22
165	Penyes	1.102	16	Bàsquet	31
786	Patrimoni*	10.496	13	Handbol	45
13	Fons social*	8.342	11	Hoquei	28
-	Fundació*	675	70	Total	126

* Milions de pessetes

Font: MEMÒRIA DE 19 ANYS, 1978-1997. FC BARCELONA

sessors que li van recomanar que fes servir un populisme exaltat que es fonamentava en la promesa de títols i més títols. Uns títols que els socis culés feia catorze anys que no oloraven. Núñez va guanyar per 815 vots Arino i per més de quatre mil Casaus.

Posteriorment, la "derrotada" Banca Catalana va pactar crèdits amb el guanyador, que havia mostrat un tarannà "integrador" amb els perdedors i fins i tot va facilitar diners, anys després, per fitxar Jo-

poderosa indústria metal·lúrgica a Veneçuela i membre de l'Opus Dei. El tercer fitxatge va ser Joan Gaspart. Però tot i voler fer una junta directiva de "concentració nacional" on estiguessen tots els sectors del barcelonisme, la polèmica no el va deixar de perseguir durant anys gràcies a afirmacions com aquesta: "el FC Barcelona és el braç armat de Catalunya a l'esport".

Dintre de l'àmbit esportiu, la fama de president polèmic, se la va

ARXIU / DOMÈNEC UMBERT

que no va ser culpa seva i que ho van fer per solidaritat". La temporada següent, 88/89, el nou entrenador, Johan Cruyff, gran promesa electoral davant Sixte Cambra, va començar una renovació de jugadors (fins catorze van causar baixa) i va portar cares noves al FC Barcelona com Eusebio, Begiristain o Julio Salinas.

L'imperi econòmic. Parlar de Núñez és parlar de negoci immobiliari. El constructor és el propietari de centenars d'empreses dedicades a diferents sectors de l'edificació o comercialització d'immobles. El consorci, el formen gairebé 180 empreses de promoció i construcció d'habitatges, amb 1.200 empleats. Núñez va començar als anys seixanta en aquest negoci i als setanta va diversificar la seua oferta cap a l'hostaleria. Núñez i Navarro ha construït uns 18.000 habitatges, 200.000 m² d'oficines i prop de 10.800 places d'aparcament.

El consorci, amb seu al carrer d'Urgell 230, el componen constructores com Mont, Edomu, Nuy-na, Api o Inmobiliària Agopeca, o societats dedicades a la construcció d'aparcaments i locals comercials com Donca. Construir mobles, mitjançant l'empresa Caladón, també ha estat un negoci que ha interessat al "president". La gestió administrativa de Servicios Técnicos e Inmobiliarios o les assegurances de Cresa són una altra mostra de la diversificació del holding. Tampoc no s'ha d'oblidar el ram de l'hostaleria (a la cadena HUSA) en què actua amb un soci ben conegut pels barcelonistes: Joan Gaspart. Aquest important entramat d'empreses que creix cada dia és gestionat per Manel Lafont Gilabert, el seu home de confiança al carrer d'Urgell, i mou cada mes aproximadament la meitat del pressupost del FC Barcelona.

Quant a la gestió de Núñez al capdavant del FC Barcelona, s'ha caracteritzat pel seu caràcter integrador amb els rivals o possibles rivals en les urnes. Si algú li fa ombra, ràpidament se l'empassa i acaba a l'interior dels intestins blau-granes en forma de càrrec. En les primeres

eleccions, Núñez es va mostrar dialogant i va incorporar Casaus, rival en les urnes, a la seua directiva com a vice-president. Anys més tard, al 1993, va fer el mateix amb Sixte Cambra, el seu darrer rival electoral, i que va ocupar una vice-presidència i va dirigir la Comissió d'Operacions i Màrqueting.

missions: la de cultura i museus i la de seguiment. Aquestes incorporacions van aixecar els recels de l'oposició, que va criticar Núñez per la formació d'una junta directiva massa polititzada i gairebé de "concentració nacional".

Un altre dels opositors, a banda de Cambra, que van recalar en la

Dalt, la Copa d'Europa que va marcar una fita en la història esportiva del club. Els enfrontaments posteriors entre Johan Cruyff i Josep Lluís Núñez en van marcar una altra, però als tribunals.

A l'esquerra, Sixte Cambra, el darrer rival de Núñez a les urnes. Als quatre anys de presentar-se a les eleccions, Cambra es va incorporar al 1993 a la junta directiva del FC Barcelona.

ARXIU / CARMÉ PUÉRTOLAS

El consorci empresarial de Núñez, el formen gairebé 180 societats de promoció i construcció d'habitatges.

També el 93 van entrar en la junta directiva diversos polítics com l'ex-secretari d'organització de CDC Josep Caminal o l'ex-portaveu del PSC Jaume Sobrequés. Caminal ha ocupat una vice-presidència del club i ha presidit la Comissió del Centenari que havia de preparar la celebració dels cent anys del FC Barcelona. Sobrequés va ocupar una altra vice-presidència i ha estat al capdavant de dues co-

junta va ser Evarist Murtra, líder del Grup d'Opinió Barcelonista, que va acceptar l'oferiment de Núñez d'integrar-se com a vice-president i com a membre de la Gestora de la Fundació del Barça. Però també va haver-hi gent que es va negar, com és el cas de Jaume Llauradó, opositor oficial a Núñez des de fa anys, o Josep Miquel Abad, conseller delegat i encarregat de la seguretat del COOB 92.

Hisenda reclama al Barça 3.500 milions de pessetes

Dalt, Bernd Schuster. El cas judicial amb aquest jugador va destapar el sistema de pagament dels jugadors de Barça amb els dobles contractes.

Núñez va justificar la inclusió de certs elements polítics en la junta dient que "el repte és integrar totes les persones que vulguin contribuir i treballar per l'engrandiment del FC Barcelona. Hem decidit integrar distingits barcelonistes que dona la casualitat que es dediquen a l'activitat política; però la seva

vingut els problemes, ja que el vertader maldecap del Barça i de Núñez ha estat l'Agència Tributària. Al 24 de febrer del 1988, el jutjat d'instrucció número set de Barcelona va presentar una querrel·la contra Bernd Schuster i el president del FC Barcelona per presumpte delictes fiscals. La investigació va destapar els dobles contractes dels jugadors de futbol (un del club en què cobraven molt poc i un altre de privat en què s'emportaven molts diners) i va posar en alerta tot Hisenda. El FC Barcelona mantenia una doble comptabilitat en les partides destinades a pagar els jugadors. Hisenda es va adonar que el que pagaven els treballadors de la pilota era molt poc. El centrecampista del Barça Schuster pagava un 35% al fisc pel seu salari mitjançant l'empresa que gestionava la seua imatge. Però pel contracte fet amb el club pagava el 56%. Per cada milió de pessetes de fitxa "clandestina", el jugador alemany i el Barça deixaven de pagar unes 200.000 pessetes a Hisenda. A conseqüència d'aquestes obres d'enginyeria fiscal, a l'abril del mateix any el jutge Florit, que va investigar la comptabilitat del club, va demanar 100 milions de fiança, en principi al president i al centrecampista alemany; sorprenentment poc després la va baixar a 52 i al cap d'una setmana a mig milió de pessetes. El 29 de juny, l'Audiència de Barcelona va confirmar el procediment dels dos inculpats però de nou va reduir la fiança a unes ridícules 25.000 pessetes. Al novembre la mateixa audiència va absoldre el president i el jugador perquè el frau al fisc no havia superat en cap moment els cinc milions de pessetes i, per tant, no constituïa cap delictes fiscal. Núñez s'havia salvat de la crema dels inspectors d'hisenda i es va defensar de les acusacions dient que "la diferència d'impostos, l'haurà de pagar cada jugador". Però aviat va fer oblidar tot aquest ensurt traient de la butxaca dos mil milions, gràcies als crèdits de Banca Catalana i a la signatura d'uns contractes amb TV3 per oferir partits del Barça per aquesta cadena. Es va fer de la nit al dia el *dream team* de

Johan Cruyff amb jugadors com Bakero, Begiristain, Soler, Unzué, Eusebio, Goicoechea, Serna i Julio Salinas. A més, va tancar la temporada 88/89 amb superàvit i va "legalitzar" els contractes d'imatge que ràpidament tots els clubs van adoptar com a norma per al futur.

Encara que Núñez presente el FC Barcelona com un "model de gestió" i un club sanejat, a la tardor del 1995 devia a Hisenda 5.000 milions de pessetes. De 1990 a 1993 el Barça es va escapolir de les seues obligacions fiscals amb els contractes d'imatge signats entre el club i les societats instrumentals creades pels futbolistes per cotitzar el 33% dels seus ingressos en comptes del 56% que haurien de pagar en concepte de rendiments de treball. És a dir, que els jugadors van pagar menys com a empresaris que com a persones fiscals. El dia 9 d'octubre de 1995 la inspecció d'hisenda havia previst d'aixecar una acta per reclamar els 5.000 milions de pessetes. Però l'acta no es va aixecar mai perquè, tal i com es va filtrar a la premsa, representants de Convergència i Unió van demanar a qui aleshores era ministre d'Educació i Ciència, Alfredo Pérez Rubalcaba, que intercedira per evitar l'escàndol. La primera setmana de desembre del mateix any el grup parlamentari socialista i CiU van arribar a un acord per a la regulació dels ingressos obtinguts mitjançant els contractes d'imatge. El pacte que Pérez Rubalcaba va proposar establia que aquests ingressos s'havien de comptabilitzar com a "rendiments del capital mobiliari" subjecte a una retenció del 15%. El govern socialista va acceptar que aquests diners no es comptabilitzessin com a salari, tot i ser-ho, segons Hisenda. La reclamació d'aquests diners encara continua i pot superar el fullletó Ronaldo en intensitat i durada. A principis del mes de juliol d'aquest any, el fisc va reduir la reclamació de 5.397 milions de pessetes a 3.513. El FC Barcelona, però, espera que les seues reclamacions davant del Tribunal Econòmic Administratiu Central li donen la raó i no haja de pagar cap xifra a Hisenda.

Una imatge del Camp Nou. Durant l'era Núñez, el primer equip de futbol ha guanyat més títols que mai.

aportació no serà política sinó d'altre signe: social, cultural, patrimonial...".

El cas Schuster. Núñez ha tingut en la gestió econòmica la seua bandera. De vegades de color blau-grana, de vegades de color negre. I per culpa de l'economia han

Els tribunals i Núñez. La relació entre els tribunals i el president del FC Barcelona ha estat llarga i intensa. Però el moment que més maldecaps ha portat a Núñez i a tot el barcelonisme ha estat sens dubte el cas Cruyff. Les declaracions que tots dos intercanviaven abans i després de cada partit i la història d'amor i odi entre president i entrenador va durar anys. Un culé de pro va dir poc després que acomiadessin l'holandès: "el que li molestava (a Núñez) de Cruyff és que tenia un projecte, Núñez desconfia de la gent que té projectes propis".

L'holandès va ser acomiadat com a entrenador del FC Barcelona el dia 18 de maig de l'any passat. L'endemà Josep Lluís Núñez va convocar tots els mitjans informatius a una conferència de premsa on explicaria els motius que l'havien dut a prescindir dels serveis del tècnic. Totes les velles diferències entre president i entrenador van eixir en aquella roda de premsa. El president va afirmar que Cruyff havia abandonat les seves obligacions com a entrenador, que havia enganyat els socis, destrossat jugadors, havia afavorit el seu fill, Jordi Cruyff, i fins i tot, que havia venut informació a mitjans de comunicació i a partits polítics. Pocs vegades s'havia vist tan malhumorat Núñez, i amb tantes ganes de dir-ho tot alt i clar.

La demanda judicial interposada per aquestes declaracions, suposadament injurioses, presentades per Johan Cruyff es va fer esperar set mesos. Però això va ser el principi d'una guerra de tribunals, ja que Núñez, per la seua banda, va posar una altra demanda contra l'holandès per haver-lo insultat en la cadena holandesa de televisió Filmet Supersport. A l'abril del 1997 el jutge va desestimar la demanda de Cruyff afirmant que Núñez va fer "una dura i aspra, i molt severa crítica de la seua feina professional".

Però l'assumpte té una altra vessant, que és l'econòmica. Cruyff va considerar que el seu acomiadament va ser improcedent i demanà cobrar tot el seu contracte, tant el d'imatge com el que cobrava del

Els títols futbolístics de l'era Núñez

DAVID FERNÁNDEZ

	Copa d'Europa	Recopa d'Europa	Supercopa d'Europa	Lliga	Copa del Rei	Supercopa d'Espanya	Copa de la Lliga
1978-79							
1979-80		●					
1980-81					●		
1981-82		●					
1982-83					●		●
1983-84						●	
1984-85				●			
1985-86							●
1986-87							
1987-88					●		
1988-89		●					
1989-90					●		
1990-91				●			
1991-92	●			●		●	
1992-93			●	●		●	
1993-94				●			
1994-95						●	
1995-96							
1996-97		●			●	●	

club, a banda de voler cobrar la temporada 96/97 ja que hi havia un acord, segons Cruyff, entre el club i ell de renovar el seu contracte un

"Núñez desconfia de la gent que té projectes propis. Això és el que li molestava de Cruyff", va dir un culé de pro l'última temporada.

any més. En total 186 milions de pesetes, una xifra sobre la qual no es van posar mai d'acord les dues parts i que els va portar de nou als tribunals. Es va acudir fins i tot al Centre de Mediació i Arbitratge de Catalunya sense cap resultat. Així, el tribunal social núm. 7 de Barcelona va ser testimoni dels enfron-

taments entre Cruyff i Núñez. El dia 19 de setembre de 1996, la jutgessa Isabel Gallardo va decidir a favor del Barça i va afirmar que "les dues parts no van signar mai cap contracte o document que prorrogués l'anterior per a la temporada 96/97". La jutgessa va considerar que l'holandès era un "alt executiu" i que no es podia aplicar la figura d'acomiadament improcedent tal i com volia l'ex-entrenador. El 7 d'octubre del mateix any, les dues parts pactaren al Centre de Mediació i Arbitratge la liquidació de tots els aspectes econòmics de l'extinció del contracte que vinculava Johan Cruyff amb el FC Barcelona.

Fa dos anys Josep Lluís Núñez va fer unes declaracions sobre la possibilitat de presentar-se com a candidat una altra vegada a la presidència del club en unes eleccions: "Si torno a presentar-me, no faré campanya, diré on són les paperetes i el dia de la votació, que triïn els socis, sense més." Paraula de Núñez.

Mario Reyes